

Martin Honzák

Zapálený mistr
aneb Podivný sen o Janu Husovi

Veršovaná divadelní hra o jednom dějství.

Copyright © Martin Honzák, 2022
Copyright © Nakladatelství HČK, s.r.o.

ISBN 978-80-908249-2-8

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv.

Celou hru si můžete poslechnout i jako AUDIOZÁZNAM zde:

Zapálený mistr

aneb Podivný sen o Janu Husovi

Veršovaná divadelní hra o jednom dějství.

Vystupují:

Vypravěč

Pepa

Jan Hus

Martin, Stašek a Jan (tři tovaryši popravení 11. 6. 1412)

Ježíš

Bratří

Obyčejní lidé

Muži v oblecích a pláštích

Hlavoun

Provládní

Protivládní

Lidé se špendlíky

Před oponu vystoupí Vypravěč a promluví na diváky. Poté odejde.

Vypravěč: Povím vám moc hezký sen,
po celou noc se mi zdál,
kývněte malinko jen,
(čeká na kývnutí) abych hned pokračoval.

V příběhu octnem se rázem,
v němž muž se na telku dívá,
ve zprávách desátý bazén
uplaval, teď odpočívá.

Pak nad tím zatřese hlavou:
„Magie moderních elit!“
a mává rukou svou pravou,
jako by chtěl něco sdělit.

Opona se rozhrne. Na scéně uprostřed židle, vlevo televize. Vpravo je vidět obrys velkého krbu.

Pepa sedí na židli před televizi, jako by se na ni právě díval. Pak začne mávat pravou rukou, vítá diváky v divadle.

Pepa: Milé děti, děti milé!
Teď je, myslím, správná chvíle
na to, co vám právě povím:

(rozhodí rukama) Co se vlastně v telce dovím?

Zapnu ji - a samé strachy!
Politiky divné šachy
hrát tam vidím: Herce špatné,
drzé, zlé a těž úplatné!
Pravdu od lži nepoznají
a přespříliš toho tají.
Názor jediný je správný,

ten s jiným je nesvéprávný.
To - a mnohé jiné v tváři
zračí se tam novináři...

(ukáže na televizi)

Bláznem zve se, kdo nevěří,
co ti mocní povídají:
Přes dva roky v ní láteří,
odpůrcům vždy vinu dají:
Jistě prý lžou, vodu kalí!
A stále je napadají,
jen aby se dobří zdáli!

(se vztyčeným prstem)

Intriky své zastírají!

Lidská duše krutě strádá,
vzniká nová světovláda:
Za strachem ze smrti skryta
slídívá je totalita!
Tlakem šrouby utahuje
a právní řád znásilňuje!
Předlžuje ten náš stát
do bankrotu akorát
a pozornost odvrací
válkami a nemocí.

Jak si jinak vysvětlit,
že od viru je už klid
(do podzimu, to dá rozum,
chřipka dávno přišla o zoom),
a že z bedny televizní
jen válečné téma vyzní...

Televizi vypínám,
pravda stěží bude tam;
velký muž, už s námi není,

zval ji skříňkou na civění
skrže na skrz prolhanou...

A já též jsem za hranou,
když slova tato povídám...

(otočí se vpravo)

Radš do krbu se podívám!

(dívá se do krbu, ten poblikává)

(s úsměvem, klidně)

Plamen tančí proměnlivý
a skrže věky vypráví
příběh svůj tak tuze tklivý,
co lidské srdce nestráví.

(překvapeně)

Co však vidí moje zraky!
Je čas věřit na zázraky?
Z plamene vystoupil, nečekán,
kdo jiný nežli sám mistr Jan!

Jan:

(oprašuje se a utírá si čelo)

Ach, chlapče milý, řeknu ti,
že jsem se věru zapotil!
Oběť to ale nutná byla,
by pravda v světě zvítězila!

Pepa:

(lehce zaraženě)

Vítám tě, mistře náš! Buď zdráv přec!
Není-li ode mě hloupá věc,
toto ti přát - promiň, naposled!
Vždyť mrtev víc jsi než šest set let...

Jan:

(bodře)

Kdo pravdu hledá, Boha zve...
proto jsem přišel kosti své
k tobě dnes ohřát, nevadí?

Můj humor jiskru stále má,
tvá, vidím, tvář se usmívá,
či zjev můj zde ti neladí?

Pepa: I kdeže! Proč vlastně bych ti lhal!
Lhářů je plno však, mocný val!
Kamery světa dnes na ně míří,
zem naši sajou jak netopýři.
To ale uzřít tu nechtějí
ti, kteří vidí v nich naději...

Jan: Svět, zdá se, moc se nezměnil,
bohatí, mocní pro svůj cíl
překroutí třeba slovo Boží

a víra, láska - pro ně zboží,
jejž prodat chtějí důvěřivým,
těm oklamaným slovem lživým.

Pepa: Tak na to pozor dej, mistře Jane,
vinit je ze lži je obehnané,
musíš vždy důkaz mít!

(odevzdaně) Oni však ne,
pomoci nikde se nedostane...

Jan: Co důkaz měl já slovo Páně,
však církev svatá nečekaně
jej zavrhnula. A pro klid
mi zakázala promluvit.

Já chtěl být přesvědčen, že kážu bludy,
přec těmi, kdo mě zavřít přikázali:
Papežem, biskupem... z nich však zrůdy
ach, Antikristovy se ukázaly!

Pepa: Co ty to říkáš tu, mistře Jane?
Nesměl ses ani sám obhájit?
Chtěli jen, ať vše je odvolané
a aby svatý svůj měli klid?

Jan: Já slyšen měl být před koncilem,
neb na zdi své jsem sdílel slova
o Kristu, pravdě - s jasným cílem
říct o rozkolu v církvi!

Zdola

náprava mohla přec se povést...
Vždyť lidé chtěli klidně, v míru žít,
odevzdat Bohu vše a jeho ctít.

Než však se něco stihlo provést,
hranice vzplála a teď jsem tu.

Rci, vrátil už se Jezu Kristu?

Pepa (*rozpačitě*): Nevrátil... lidé, když nemusí,
k odkazu jeho se nehlásí...

Jan (*v šoku usedne*): Jak možno! Já se tolik snažil,
lid aby chápal, aby zažil
tu sílu a jas pravdy samé,
v Betlémské kapli česky psané...

Pepa:
(*uklidňuje jej*) Tisíce lidí ti naslouchalo,
porozuměli, však co se dalo
dělat, když žalář či stětí, klatba
od mocných byla než za to platba,
cena, že lidé při tobě stáli.

(*s nadšením*) Dvacet let Češi však bojovali!
(*odmlčí se, je mu trapné, že nevyhráli*)
Do dějin vstoupil jsi rozpačitě...
Češi moc hrdinsky nevidí tě.

(*Jan smutně povzdechne*)
Zdá se, že smutným se stáváš zvolna...
Milován všemi jsi pro den volna!

Jan (*vstane, ožije*): Svátek že slaví, říkáš mi tu?
V srdci přec Češi mají vskrytu
pro pravdu místo, můj ty Kriste!
Sláva buď duši jejich čisté!

Pepa se podívá na Jana s údivem.

Pepa:
(*pro sebe, rozhlíží se*) Den před tebou věrozvěsti,
to se jen tak nepoštěstí!
Snad se tu též nezjeví...
Vždyť o nich vím kulový.

(*k Janovi*) Co národ nejsme moc zbožní
kázání - třebaže v češtině -
slast zažít nám neumožní.
Natožpak jestli je v latině!

(*rozhodí rukama*) To leda kdys za tvých časů,
knězi že dokážem rozumět,
vzbudilo řadu ohlasů...
To ještě nebyl tu internet.

(*k publiku*) Ty přál sis, aby ti rozuměl
každý, kdo slyšel tě kázat
a rovněž česky kdo číst uměl.
Proč vlastně? Cos chtěl nám vzkázat?

Jan (*zasněně*): Tisíce jich přicházelo
slyšet i číst slova má
ze zdí kaple, kde se skvělo
česky, jak zlo vypadá:

Tepal jsem tam Antikrista,
nemoha lži víc já snést,
vždyť věc byla víc než jista:

Na papežský sed stolec!

A ne jeden! Což se patří,
jediná by církev měla
papeže dva a nebo tři?
Vždyť z lidí hlupáky dělá!

Rozkol v církvi způsobují
ti tři Antikristi,
vzdát se stolce však nechtějí,
každý své si jistí.

Hlavy církve naší svaté,
jedna jako druhá,
kupčí a cihličky zlaté
jediná jich vzpruha!

Kristus došel zapomnění,
nebo jim je k smíchu:
Prodávají odpuštění
ode světských hříchů!

Kristus kupce z chrámu vyhnal,
jednou, navždy pro příště.
Kněží ale budují dál
z chrámu svoje tržiště!

Na pódiu se sešepří, Jan se odmlčí a (nasvícen) s vážným výrazem se po něm projde sem a tam. Poté zdvihne prst a mluví.

Jan: „Odpustky jsou sprostá lež!“
ozvali se v chrámu Páně
tři mladíci. Dnes to též
lidstvo už ví. Tehdy na ně
biřicové přišli lítí,

zavřeli je do vězení,
zakusili kruté bití
a naděje pro ně není...

Na pódium vstoupí tři mladíci (Martin, Stašek a Jan), tovaryši popravení 11. 6. 1412 pro zločin hanobení prodeje odpustků v kostele (inspirováni slovy mistra Jana v Betlémské kapli vzepřeli se papežské bule ze dne 9. 9. 1411 a králem Václavem IV. podpořené a v Čechách realizované od 1.5.1412); hlavy prostrčené v bílých prostěradlech (symbolizují duchy).

Stašek: Já jsem, mistře Jane,
už jen mlčet nemohl!
Věda, co se stane,
přec jsem si nepomohl.
Nesmějí nám přeci lháti
ti, kdož pravdu hlásat mají!
A my se jich rovněž báti
nesmíme! Vždyť nás prodají!

Martin: Ani já ten podlý podvod
nestrpěl jsem zblízka, zdáli!
Celé je to hrozný komplot,
aby mocní vydělali!

Jan (mladík): Vinili jsme ze lži mocné,
prohlédli jsme díky tobě!
Pro pravdu se člověk octne
nejčastěji - zdá se - v hrobě.

Jan: Mojí milí mučedníci,
hlavu svou bych za vás dal!
Zkusil jsem to, mohu říci.
Pan konšel mi sprostě lhal!

Stašek: Řekli bychom totéž znovu,
víme přec, kde pravda je!

Víš to též, je v Božím slovu,
vede lidi do ráje!

Jan: Pravdy však se lidé bojí,
věřit lžím je mnohem snazší.
A nejnáze lze to v boji
pro ideu jakous naši!

Pepa: To já znám, vždyť také u nás
pravdu řekli někteří!
Propadli tím rázem u mas,
a lidé jim nevěří!

Vždyť kdo totéž nemelduje,
co dí vládní vědátor,
každý jej tu ignoruje,
hned je z něj konspirátor!

Za pravdu hlas pozvedají
Nielsen, Rajchl a Beran,
Peková, Zwyrtek Hamplová,
bojují za nás doslova,
i Landa se Zlatým špendlíkem
smířit se odmítl s tímhle zlem
a mnoho dalších hlas pozvedá,
chce, aby vyhrála svoboda,

(podívá se na Jana)

každý z nich je, dech se tají,
jak ty dehonestován!

(obráčí se k mladíkům)

Místo vás jsou dneska mnozí,
kteří vidí to, co vy!
Promluvíme, hned ubozí
blázni jsme a okovy

dávají nám pomyslné,
hranici nám stavějí
a spalují vše, co jiné,
ti, kdož pravdu nechtějí!

Stašek:

Mistře Jane, každý věděl,
že kněz mluví hlouposti,
jenže když to papež tak chtěl,
uvyklí poslušnosti
uvěřili, že lze koupit
od kněze odpuštění;
hříchy začaly se kupit
jako ta rozhřešení.

Měl je také pro zemřelé,
jejich duše v očistci,
a prodeje šly mu skvěle,
hned naplnil truhlici.

Martin:

(vystoupí do popředí)

„Odpustit přec může jen Bůh
po pokání zadarmo!
Nelze zlatem splatit mu dluh,“
neříkals nám nadarmo!

Za ta slova se nestydím,
věru byla pravdivá,
a když teď to zpětně vidím,
znovu řek' bych ta samá!

(otočí se k Mistrovi)

Nakráčel jsi na radnici
s mistry i se studenty,
sedli z tebe na zadnici,
zalekli se poenty.

(zdvihne prsty k přísaze)

Prý ať tebe popraví spíš,
orodoval jsi za nás,
to ty že slova ta šíříš!
Nezkříví prý na nás vlas,

slíbili ti páni radní.
A jen co jsi odkráčel,
odvedli nás na dvůr zadní,
kat nás navždy umlčel.

Jan (do publika):

Však v nás ve všech bouřila se
krev a šli jsme do ulic!
Mnozí zatknout nechali se,
ač o stětí řval biřic.

Král pak na popravě trval
lidí všech zadržených,
však sněm radních davu se bál,
propustil každého z nich.

(ukáže na mladíky)

My tři těla převezli jsme
do Betléma, při svících
druhý den pak sloužili mše
o svatých mučednících.

Odpůrci mí na pozoru
měli se, za spravedlivý
trest pro „mučedníky vzdoru“
tu popravu prohlásili.

Stejně jako mnozí jiní,
neviděli, co se děje...
Já jsem, kdo papeže viní
za tu krutost beznaděje!

Navzdor jemu - Bůh ví i to -
na pravdě jsme trvali,
kapli Betlémskou jsme proto
U třech svatých nazvali!

Já pak při kázání prvé,
o věci jsem pomlčel.
Lidé však mysleli - právem! -
že biřic to po mně chtěl.

Při tom druhém chválil jsem pak
činy chlapců odvážných,
nikoho že nesmí útlak
muk odradit ni žádných!

Od pravdy a od Boha pryč
nesmíme přec vzdálit se,
vytrvejme a mocných bič
práskat může, jak jen chce.

*(široké gesto zahrnující
publikum)*

Tisíce z vás naslouchalo,
rozumělo víc a víc,
že se jich až panstvo bálo,
ukrýt už nemohlo nic!

Na znalosti slov všech z bible
lidu svého trval jsem,
psal jsem česky po zdech kaple,
dostával je k lidem všem.

Kdo zná bibli, ten přec vidí,
že pod maskou papeže
antikristova tvář sedí,
prosazuje loupeže.

To je síla pravdy, lidé!
Tu jedinou hledejte,
šiřte, mluvte o ní všude,
pokoje si nedejte!

(smutně)

Jenže podzim téhož roku
nešťastného dvanáctého
přinesl než slzu v oku
a rebelství konec mého:

Papež začal interdikt
nad Prahou co trestu rány.
Mše žádné nesměly znít,
křty i pohřby zakázány

pro klid ten, jež mocní chtěli.

No a kapli? Uzavřeli.

Mladíci odejdou se sklopenými hlavami z pódia, zůstane Pepa a Jan.

Pepa:

To je tedy příběh divný,
nač ten papež - jeden ze tří -
podle krále nejvíc vlivný
chtěl peníze, jež lid šetří?

Jan:

Na válku přec v jménu kříže,
by dva zbylé papeže
sesadil, zbavil se tíže
a sám třímal otěže!

Velvyslance přijal hrad, vím,
tam to spolu ukuli:
Král souhlasil s nesmyslem tím
pro podíl a tituly!

Pepa: Politické hry jsou vskutku
bezhohledné, nelidské,
rozpoutají mnoho smutku,
ať je vládce jak chce zve...

Jan: Co to pravíš, chlapče milý,
ve tvé době snad jsou též?
Což ti mocní zvítězili?
Což svět stále svírá lež?

Pepa: Bylo by to dlouhé příliš,
o mé době říct ti víc,
ze lží každý den tu šílíš,
pravdou není skoro nic...

Na jevišti se rozzáří reflektor, který silně osvítl Jana. Ten se zakloní a vykřikne.

Jan: Ach, svatý Duch teď osvítil mě,
(drží se za hlavu) tvé době víc už rozumím!
Hle, tíží vás tak velké břímě...
Ač chápat všechno neumím,

přesto však vidím: Péči zcela
o duši svou jste pustili
a staráte se jen o těla.
Vždyť Boha jste kdes ztratili!

Pepa: A nejen to! Mocným věří
lidé vskutku každou lež,
jíž média vodu čeří.
Prost té víry - nechápeš!

Lékaři - novodobí kněží -,
farmacie - církví je,
vakcíny odpustky jsou svěží:

Injekcí ti vpraví je!

Jan: Divný příměr - ale vskutku!
Jedna dávka nestačí
a též lidi k tomu skutku
mocní prostě dotlačí...

Pepa: Z peněženek neplatí je,
v tom je schován velký trik,
zadarmo to celé prý je!
Na hlavičku tím hřebík

trefili, neb nepohaní
Čech žádný, co zadarmo je!
Avšak jde to z jeho daní,
stát se děsně předlužuje

a výdaje narůstají!
Pro lockdowny podražít
vše muselo... dech se tají,
jak je dneska drahé žít!

Jak dřív lidé odpuštění
božské chtěli potají,
tak dnes zdraví zajištění
od vakcíny čekají.

Jenže ona nefunguje,
záruky tu nejsou žádné,
účinek přec možný tu je
vedlejší - a kdo jej zvládne?

Aniž by kdo jistě věděl,
co je třeba vědět,
po výzkumu za pár neděl

cpou to také do dětí!

Jan:

Odpustky též iluzorní
byly, jsou a dál budou,
lidé málo však jsou vzdorní
na boj s pekla obludou!

Donutí je k poslušnosti
výhružkami, tresty též,
strachem, tlakem a svou zlostí
vůči těm, kdo boří věž

intrik jejich trapně hloupých,
že zla nevidíme stín,
až hlas vzdoru pomalu ztich'í
a pravda je trestný čin!

Pepa:

Žijem v světě popleteném,
tehdy, dnes i napřesrok;
strach ze smrti je tu věnem,
k totalitě už jen krok.

Coby loutky chtějí tě vodit,
jako vězně sledovat
a až k hrobu doprovodit
světem, kde se máš jen bát!

Ve stresu i dobří lidé
snadno klamu podlehnou,
ze svobody jen prejt zbyde,
když média mlýnkem hnou...

Jan:

Víru jistě ztratili jste,
lidskosti své trochu též...
I v mé době, to je jisté,

takovou věc nalezneš.

(s odhodláním)

Křesťanství je víra pravá!
Křesťané však hříšníci,
vždyť peníze, moc i sláva
do pekel jsou ulicí...

Nejhůře pak církve hlava
vybírá si tu zla daň,
slova Krista mívá pravá,
tříhlavá je přec z ní saň,

biskupové v blahobytu,
papež mocnější než král,
jak chudoba Krista by tu
nebyla, jen hrabou dál!

Na rozpor ten ukazuji
a učím jej rozpoznat
lid svůj. Avšak protestují
hříšní kněží z našich řad!

A papež sám interdikttem
kázání má zakázal!
Zrak jde kolem nad verdiktem:
Heretik jsem, mi vzkázal.

Lidé ovšem nejsou ovce,
a lži jeho rozpoznali,
třebas Antikrist své lovce
do biskupských hávů dal i!

Pepa:

U nás stejní mocipáni,
co dřív u vás v církvi svaté,
do vlády jsou jmenováni,

svobody se stali katem:

Těž trvají na dogmatech,
třebaže se s pravdou mívají,
krutě šlapou po občanech,
přitom z jejich daní žijí!

Přikazovat, nařizovat
jejich věčný motiv je
a jako král chtějí panovat.
Konec demokracie!

Dříve jejich nařízení
soud shledal nezákonná,
dnes už soudce třeba není,
vše je podle zákona,

který pro své kruté pikle
prosadili, když v nouzi stát
nacházel se neobvyklé
Nevzpomínáte na to snad?

Na pódium vtančí skupina lidí, nesou transparent „Obyčejní lidé“, tančí a zpívají:

Lidé:

Svět příliš rychle se mění,
co včera platilo, neplatí dnes,
vyhlášek střídá se znění,
výsledkem je hlavně trvalý stres!

Z roušek jen lišeje, dušnost a akné
a taky čtenější bolesti hlavy,
ministři nejlíp ví, jak jó a jak né,
ve funkci točí se, každý ten pravý!

Taky ty lidi jak pořád se hádaj,

koho by bavilo věčně se přít!
Na síti hejtěj se - a pak se udaj,
dejte mi pokoj a od toho klid!

Pódium zaberou jiní lidé (vytlačí předchozí), nesou transparent „Provládní skupina“.

Na triku mají nápis „Placeni vládou“ na přední straně a „z vašich daní“ na zadní (někteří jsou otočeni zády, aby to bylo vidět).

Přivezou Hlavouna, který sedí na židli připevněné k rudlíku, toho umístí doprostřed.

Hlavoun: Lidi, lidi, poslouchejte!
Buďte přeci zodpovědní!
Vládním slovům váhu dejte!
Věří jim i špičky vědní!

Na viry jen očkování
a zákazy fungují,
opatření, varování
a restrikcí se bojí!

Zprava do leva projdou muži v oblecích a muži v lékařských pláštích, ti na krajích drží rám televizní obrazovky, hovoří jakoby z ní. Na zádech mají nápis „Placeni z vašich daní“ (někteří jsou otočeni zády, aby to bylo vidět).

Muži v oblecích a pláštích: Věřte nám, vždyť odborníkem
(vemlouvavě) každý z nás je s titulem,
jenom do vás cosi vstříknem...
Brzy ptát se nebudem!

Otočí se zády a temně recitují.

My vakcíny dovážíme,
chceme na nich zbohatnout,
farmacie, jíž dlužíme,
potřebuje zisk trhnout!

Muži v oblecích a pláštích: Braňte se dezinformacím,
(vemlouvavě) a pomluvy nešířte!
Propadneš jen konspiracím,
kdo lži jejich věříš té!

Všichni odejdou. Na pódium se vrátí Pepa a Jan.

Pepa: No a takhle žijem si tu,
jak u blbejch na dvorku,
blázna značku už máš vrytu,
když řekneš svou historku...

Jan: Pravda, zdá se, schovala se,
stíny kolem zavládly...
Couvá, ubírá na hlase,
květy její uvadly!

(smutně) Láska jak by vládnout mohla,
když svět je než násilný?
Slova Krista nepomohla
tehdy ani v dnešní dny...

Za mých časů doktoři též
za bludy se stavěli,
neviděli, že šíří lež,
pro klam oči jen měli!

Kupčení též se svátostmi
peníze jim přineslo,
tělem z toho cloumá zlost mi,
vítězí že zase zlo!

Pepa: Mistře Jane, vznětlivý jsi
a pravdy milovný tvor,
upálili by tě kdysi,

dnes bys byl konspirátor!

Dřív tě také nevyslechli
mocní páni doktoři,
útrpně jen si povzdechli:
„Kdo zapálil, ať hoří!“

A pak Češi zapálení
po dvacet let bili se
za pravdu a za spasení.
Nezní to jak krásný sen?

Jan (*s novou nadějí*):

Studentstvo a též měšťané
prokoukli tu mocných lest,
stáli při mě, ať se stane
co stane, tak tomu jest!

Pepa:

Tak to dnes už nefunguje.
Lidé hlavu hned sklopí
a málokdo protestuje,
špendlík píchne do klopy!

Jednota sokolská chybí
mezi lidmi právě dnes,
což se mocným tuze líbí,
šířit mohou ten svůj děs!

Na pódium vyjde zástup lidí s velikými zlatými špendlíky na klopách, po replice odejdou:

Lidé se špendlíky:

Lidé, buďme zase svorní,
vzájemně si podporou!
Soběstační a též vzdorní,
nedotčeni mocných hrou!

Nenechme se rozdělovat

a médii oklamat!
Nebojme se protestovat,
dalším tahem dát jim mat!

Nehrajme už dál jejich hru,
systém celý rozbořme,
komunita silná výhru
zajistí, ji podpořme!

Jan:
(udiveně, potěšeně)

Vida, přeci jen tu kvasí
v lidech touha po pravdě,
žízeň po ní činem hasí,
a staví se nepravdě!

Pepa *(přikyvuje)*:

V Čechách dřív už to zažili,
stranou žít si s pravdou svou,
po tvé smrti založili
jednotu si bratrskou,

neb si četli Chelčického,
faleš světa prohlédli
a chtěli žít dle slov jeho,
aniž mocným podlehli.

Jan:
(překvapen jej přeruší)

Chelčický! Toť ostrý kritik
církvě, šlechty nešvarů!
Za pravdou on šel jako býk
i dost jiných měl darů:

Ač na školách nestudoval,
mistry, ba i doktory
do kapsy by lehce schoval
jejich řečem navzdory!

Pepa (*přikyvuje*):

V lásku Krista navrácení
komunita si přála,
po dvě stě let v tom snažení
stále pokračovala,

hory Bílé nežli tmavý stín
válku přinesl lidem všem.
Jednota zemřela s Komenským,
posledním jejím biskupem...

Jednota bratrská stála
mimo církve jedné vliv,
naději tím mnohým dala:
Lze být mimo systém živ!

Též vzdělání nositeli
stali se a díky nim
z češtiny se jazyk skvělý
rozvinul - tak sláva jim!

Na pódium přijdou muži v kutnách, jeden z nich v obří dvoustovce a s plnovousem, zpívají, poté odtančí. Jeden drží ceduli s velkým tiskacím „A“, jiný „C“, jakmile jej bratři vysloví, v tu chvíli jej zdvihne nad hlavu.

Bratři:

My, odvážní čeští bratři,
přišli jsme vás podpořit!
Pošlete lži tam, kam patří,
nenechte se pokořit.

Ti nahoře hrají své hry,
my jsme jim ukradení,
dočkáte se jenom prohry,
domácího vězení,

když se s nimi zapletete,
když jim na špek skočíte!
Svobodu svou prohrajete,
bratr bude nepřítel!

(zdvihnou cedule)

Od systému odpojte se,
stejně vás jen semlít chce,
na váš souhlas už se třese,
když tvrdí, že „A“ je „C“.

Jan:

Zdá se, že dokola stále
mocní chtějí jen svou moc,
člověk prostý má namále,
marně volá o pomoc!

(do publika)

Lásky když se v sobě vzdáte
k bližnímu a k sobě též,
pravdu pošlapat si dáte
a najdete jenom lež.

V časech mých média byla
v hospodách a kostelích
a lež tam též rozbujela
ve svátostí prodejích!

Čemu jenom věřit máte,
do hlavy vám vtloukají,
a když řeknou to po páté,
jako fakt se lži zdají.

Dejte pozor na tento trik
a se srdcem spojte se,
jinak síla ďábla intrik
duši vaši roztřese!

Pepa: Ústavu je třeba chránit
i Listinu svobod, práv!
Nechce-li stát lid svůj bránit,
prohnilý je, a ne zdrav!

Ví to lidé ze Špendlíku,
právníci i mnozí z vás,
odmítněme politikům
chovat se k nám jako ras!

Na pódiu se setmí a uprostřed se objeví Ježíš se svatozáří. Hus si stoupne ke krbu a bude osvětlován blikajícími světly (imitujícími plameny), káže coby kněz. Pepa ustoupí do pozadí.

Jan: Kristus je vědomí, láska a pravda,
a bytí lidského nejvyšší cíl,
vždyť čisté svědomí těžko vám dav dá,
co v lidech dobrého on probudil!

Do srdce pohleďte, duše v něm dřímá,
ta lásku Kristovu dobře též zná,
a lži se postavte směle a zpříma,
nenechte zavládnout království zla!

S dalšími spojte se v hledání stálém,
milujte bližního a pravdu braňte!
V jednotě bratrské lze žít i s málem,
proctněte z iluzí, z postele vstaňte!

Ježíš: Tisíc let říkali lidé mé jméno,
že přijdu, věřili, čekali mě!
V jménu mém rvali se mocní o léno,
v moci a penězích bohaté žně...

Tisíc let modliteb a vroucích přání,
lidé je šeptali ve dne v noci,

jenomže lákadlem církevních daní
prohnili nejvyšší lži a mocí.
Mistr Jan chápal víc podstatu církve!
Nechcete opustit rozjetou partii
jen pro své tituly a podíl. IQ
ve vás všech lidskost i emoce zabíjí!

Moje smrt znamená pro lidi spasení
a z hříchů navěky vykoupení,
neb s vírou nebudou nikdy už ztraceni.
Zapřeš-li pravdu, pak lež tě změní.

Jan:

Vím, vážně vypadá nehezky,
co na nás mocní tu hrají.
Vždyť nejsou to právě grotesky,
s životy si zahrávají!

Rozdělit společnost chtěli by,
rodiny, přátele, národ,
aby jim nepřišli na chyby,
než bude každý z vás marod.

Nebojte, dobře to dopadne,
plán mocných silné má trhliny,
proctnete najednou, den ze dne,
nebojte, dobře to dopadne,
a řád se zrodí tu teď jiný!

Zatáhne se opona. Před ní přijde Vypravěč (jako na začátku).

Vypravěč:

Vyprávěl jsem vám sen, lidé milí,
abyste ze lží se probudili,
procitli z iluzí, že pro vás chtějí
mocní jen dobro, že k tomu snad spějí
příkazy, zákazy, nátlakem médií!

Každý z nich pouze se mocí svou opíjí
a šíří nesmysly, působí chaos...
Vždyť přitom všem jenom vodí vás za nos!

Náš národ je ovšem národem Husa,
pravda je celistvá a nikdy kusá,
zkuste víc naslouchat srdci svému
a brzy bude už konec všemu,

co z lidí bezmocné loutky činí,
a pro co druhého první viní,
třebaže vinni jsou - je-li viník -
hlavně ti nahoře. Jim žádný dík
tak jako papežům nenáleží.

Láska přec každému v srdci leží!

Napsáno v květnu 2021.